

Do interpretacji różnych przedsięwzięć turystycznych można wykorzystać również ujęcie pielgrzymek jako przemieszczeń do kolejnych etapów życia, regulowanych przez rytuały przejścia. Według Victora Turnera i Edith Turner w przypadku pielgrzymek mamy do czynienia z sytuacjami liminalnymi, w których większość codziennych zobowiązań jednostki zostaje zawieszona lub wręcz zastąpiona swoim przeciwieństwem. W podobnej sytuacji znajduje się turysta: w czasie wyjazdu, który jest dla niego zarazem czasem wolnym od

pracy, dysponuje on wolnością pozwalającą mu na nieskrępowaną rozrywkę oraz na uczestnictwo w różnorodnych zachowaniach wspólnotowych. Dla antropologii turystyki ważne okazują się zatem badania nad doświadczeniem granicznym oraz inwersją. Aby jednak dobrze je opisać i przeanalizować, należy również poznać społeczne i kulturowe wzory codziennej egzystencji turysty. W tym sensie wyjazd do obozowiska beduińskiego można potraktować jako klasyczne przeżycie liminalne z perspektywy nie tylko rutyny życia turysty, ale również jego codziennego wypoczynku podczas wakacyjnego pobytu w Egipcie. Sama decyzja o wzięciu udziału w takiej wycieczce jest liminoidalnym (opcjonalnym) wyborem określonej wartości: turysta decyduje, czy chce „być podróżnikiem” i spędzić jeden bądź dwa dni na pustyni, czy też wystarczy mu „bycie rezydentem” w hotelu. Jest to wybór między dwoma różnymi sytuacjami liminalnymi, przy czym opowiedzenie się za tą drugą może wskazywać, że istotą turystyki jest nie tyle poszukiwanie autentyczności, ile pragnienie pewnej odmiany i ucieczki od codzienności. Na tym tle Urry przywołuje kategorię postturysty, który świadomie chce doświadczać nieautentycznej rzeczywistości oferowanej mu przez turystykę. Postturysta jest elementem kulturowego zjawiska postmodernizmu.